

De Rozenelf

Door Esther Erdtsieck-Blaaser

Dertig paar kinderoogen kijken mij verwachtingsvol aan. Voor deze kinderen ben ik een dramadocent, zo heeft de meester mij aangekondigd. In werkelijkheid ben ik een student die voor het eerst voor een klas staat. 'Vertel een verhaal aan de klas, zodanig dat de kinderen er in mee worden genomen', is mijn allereerste stage-opdracht.

'In een tuin groeide een rozenstruik die helemaal vol rozen stond. In één ervan woonde een elf. De kinderen luisteren naar mijn stem die aan zekerheid wint. 'Hij was zo klein dat een menselijk oog hem niet kon zien. Hij was...'

'Maar ik kan hem zien!'

'Peterrrr!', snerpt de leraar. Ik schrik van zijn strenge meesterstem. Peter schrikt niet en gaat weer zitten.

'Hij was prachtig en had vleugels die van zijn voeten tot zijn vleugels reikten'.

Peter klappert met zijn armen, hij heeft prachtige vleugels. 'Peterrrr, kom maar bij mij zitten als je niet stil kan luisteren'. Ik hervat mijn verhaal, zet mijn vertelstem op: 'Het rook heerlijk in zijn kamers en wat waren de muren mooi! Het waren immers de roze bloemenblaadjes'.

Peter doet zijn ogen dicht en snuift hard, zijn omhoog gekrulde ogen verraden dat hij de rozengeur ruikt.

De meester pakt Peters arm en zet hem onder zijn bureau. Hij kijkt mij met een blik van verstandhouding aan: ik los dit wel op, dan kun jij rustig je verhaal vertellen. 'Het werd koud

buiten en de elf schrok. De roos had zich gesloten, hij kon niet naar binnen komen'.

Ik vertel over de rozenelf, die van bloem naar bloem vliegt terwijl Peter tussen de benen van de meester vast zit. Hoe beeldender ik vertel, hoe groter de bewegingsdrang bij Peter is. Ik richt me tot de jongen onder het bureau: 'Peter kun jij laten zien hoe mooi jij kunt vliegen?'

De meester haalt zijn schouders op: 'Dan moet je het zelf maar weten'.

Peter vliegt door de klas, zijn vleugels klapperen. Het is niet mijn interpretatie van een sierlijke elf, het lijkt meer op een draak met een amfetaminedrankje achter de kiezen, maar dat geeft niet. Peter voelt zich een elf, hij geeft vorm aan zijn binnenwereld. 'Wat een prachtige elf, het lijkt net of je echt vliegt Peter!'

Er gaan vingers omhoog: 'Mag ik ook vliegen?' Het lokaal transformeert tot een luchtruim vol vliegende figuren. De meester kijkt hoofdschuddend toe, maar ik vlieg met de kinderen mee en zeg: 'Toen gingen alle rozenelfen terug naar hun rozenhuis en gingen daar rustig zitten'.

Op deze dinsdagmorgen in 1997 besloot ik dat ik in mijn carrière leerkrachten wilde inspireren om kinderen met een rugzakje niet te beteugelen, maar met drama-oefeningen te laten excelleren. Kinderen die moeite hebben met het controleren van hun impulsen, ervaren dit vaak als beperking tijdens reguliere lessen. Tijdens een drama-les is het hun kracht: zij kunnen hun associatief en improviserend vermogen aanspreken. Daar zullen zij degene zijn die voorop lopen. Laat hen vliegen door de hemel, het is prachtig.

Copyright foto: Jij kan het ook!

Info over de auteur

Esther Erdtsieck-Blaaser behaalde in 2000 haar eerste graad lesbevoegdheid als drama-docent. Sindsdien voorziet zij duizenden kinderen per jaar van dramalessen en inspireert ze leerkrachten door middel van trainingen. Zij schrijft voor onderwijsbladen en in 2017 verscheen haar boek *Jij kan het ook!*, een inspiratieboek vol lesmateriaal voor dramalessen in het PO. In 2019 volgde het spel *Jullie kunnen het ook!*